

Toimittajalta.

Joulu lähestyy, juhla Jumalan Pojan, Valon ja Sanan. Joulu on muistojuhla rauhan ja rakkauden kunniaksi, mutta kuka on Jumalan Poika, jonka muistoksi se vietetään?

Jumalan Poika on Isän tajunnassa piilevä täydellisyyskuva eli: Isä ilmenneenä elävänä täydellisyytenä, s. o. taivaallisena ihmisenä eli maailmankaikkeuden harmoniana.

Entä Isä? Kuka hän on? Isä on ensimmäinen, universaalinen, vielä ilmenemätön Sana eli Logos, joka „on Jumalassa ja on Jumala“. Isä on meidän kannaltamme yhtä Absoluutin, s. o. ehdottoman, äärettömän, iankaikkisen elämän eli todellisuuden kanssa, vaikka Isä metafysisesti katsoen on Ilmenemättömässä ikuisesti elävä ilmenemisen mahdollisuus.

Mikä sitten on Absoluutti? Se on ainoa todella Olevainen, jonka salaisuutta ei kukaan kykene ratkaisemaan, mutta joka on välttämätön filosofinen ja loogillinen edellytys ilmenneen olemassaolon ymmärtämiseen. Absoluutti on pimeys, jossa Logos valona loistaa, äänettämyys, jossa Logos sanana kaikuu, kaaos, josta Logos kosmoksena ilmestyy, äärettömyys, jossa Logos lukuna leikkii. ¹⁾

Eikö tämä kaikki ole spekulatsionia? Eihän näistä asioista voi mitään tietää? Ne ovat vallan abstraktisia ja yläpuolella meidän tajuntapiiriämme. Onko niiden ymmärtämisestä mitään hyötyäkään?

On. Eikä meidän tarvitse pysähtyä niiden ymmärtämiseen, vaan meidän on ne tietäminen. Sitä vapahtajammekin tahtoi meille opettaa.

Jeesusko?

Niin. Syvin metafysiikka on korkeinta käytäntöä. Isää emme voi tuntea, ellei Poika häntä meille ilmoita, mutta kun Isän näemme, silloin tiedämme ehdottoman Jumalan olevan.

„Puhaat sydäimestä saavat nähdä Jumalan.“ Heillä on jo Poika. Poikaa sanotaan myös kosmilliseksi ja mystilliseksi Kristukseksi ja Pojan on meille ilmoittanut Jeesus Kristus. Kun Jeesusta seuraamme, tulee luoksemme Poika eli Kristus. Mutta kuinka löydämme Jeesuksen? Hänet löydämme, kun „Jumala meitä kutsuu“, s. o. kun olemme totuudenetsijöitä koko sielustamme ja koko mieleltämme.

Etsimme totuutta kaikkialta, myös maailman kaikista uskonnoista. Siten joudumme lopulta evankeliumein Jeesuksen luo, joka sanoo meille: seuraa minua. Kun hänen käskyjäänsä noudattaen seuraamme häntä ajatuksissa, sanoissa ja teoissa, silloin täytymme totuuden Pyhällä Hengellä ja Jeesus Kristus elävänä, iankaikkisena

---

¹⁾ Äärettömyyttä kuvataan ympyrällä eli nollalla. Kreikkalainen sana *logos* merkitsee: sana, järki (valo), luku, laki, järjestys. Huomaa, kuinka sukulaiskaikuisia logoksen kanssa ovat suomalaiset sanat luku ja laki.

vapahtajana tulee meidän luoksemme ja me heräämme tietoisuuteen Jumalan Pojasta, joka mystillisenä Kristuksena on itsessämme.

Tämä kuulostaa syrjäisen mielestä kokonaiselta teologiselta järjestelmältä, mutta se ei ole teologiaa, vaan teosofiaa, s. o. kokemukseen perustuvaa tietoa.

Ainoastaan Poika voi meidät vapahtaa, ja ainoastaan Pyhä Henki voi meille Pojan paljastaa. Mutta Pyhä Henki ei laskeudu meihin, ellemme „etsi Jumalan valtakuntaa (totuuden tietoa) ja hänen vanhurskauttaan (rakkauden elämää)“ ennen kaikkea muuta maailmassa.

*

Jeesus Natsarealainen ilmoittaa meille Jumalan Pojan.

Siis Jeesus Natsarealaisen on täytynyt olla olemassa? Mutta on paljon tutkijoita, jotka selittävät, ettei semmoista ihmistä koskaan ole elänyt, ettei hänestä ole mitään historiallisia todistuksia; sanovat hänet tarunomaiseksi olemoksi, jopa suorastaan myytiksi, jonka legendamainen elämäkertomus kuvaa auringon kulkua taivaalla. Onpa toisia tutkijoita, mystikoita, teosofeja, salatieteilijöitä, jotka väittävät, että evankeliumit esittävät kunkin ihmisyyksilön korkeamman henkisen kehityksen vihkimysdraamaa; vaikkei Jeesusta olisi ollut olemassakaan, he sanovat, ovat evankeliumit silti tosia, koska kuvaavat ikuisia psykologisia tosiseikkoja.

Tämä väite on epäilemättä tosi, ja se lohduttaa järkevää, älykästä totuudenetsijää. Mutta jos totuudenetsijä on enemmän sielua ja henkeä kuin paljasta älyä, silloin hän ei tyydy kaavoihin, vaan tahtoo tietää, eikö evankeliumein yksityiskohtia myöten elävästi ja inhimillisesti kuvaama Jeesus Natsarealainen olekaan historiallinen henkilö: sillä jos hän ei ole elävä todellisuus, kehenkä sitten on luottaminen? Missä on se, joka elämällään ja olemuksellaan todistaa, että „vihkimysdraaman kaavakkeet“ ovat oikeita?

Ja kun Jeesus Kristus on näyttäytynyt totuuden etsijälle ja Poika on ottanut asuntonsa hänen henkeensä, mistä silloin johtuu, että hän näkee maapallon ja ihmiskunnan elämän sielullisesti, s. o. toistaiseksi ainakin näkymättömässä maailmassa, muuttuneen noin 1900 vuotta sitten? Jeesus Kristus on henkisesti elävä todellisuus, joka ei suinkaan riipu fyysisestä olomuodosta, mutta minkä tähden maapallon aura alkoi erikoisesti loistaa juuri siihen aikaan, jolloin uskotaan Jeesuksen eläneen, ellei Jeesus Kristus koskaan olisi ruumiillisesti elänyt?

Totuudenetsijä, joka on tullut näin pitkälle, hän on sisässään vakuutettu siitä, että Jeesus Kristus eli maanpäällisenä, historiallisena henkilönä yhdeksäntoista vuosisataa sitten, vaikka koko oppinut tai oppimaton maailma sitä muuten epäilisi. Hän yksin, Jeesus, sanoi tullessaan „syntisiä pelastamaan“, Bhagavad-Giitakin sanoo Krishnan (Logoksen) syntyvän maailmaan „hyvien suojelemiseksi ja pahojen hävittämiseksi“. Hän, joka mitä inhimillisimmällä tavalla näytti, mitä rakkaus on, hän eikö olisi elänyt?

*

Mitä todella sanoo historia?

Marraskuun puolivälissä ilmestyi kirjakauppaan tohtori Alf Ahlbergin kirja *Har Jesus levat och vad kunna vi veta om honom?* (Onko Jeesus elänyt ja mitä voimme hänestä tietää?) Se on hyvä opas maallikoille, puolueettomasti ja sujuvasti kirjoitettu. Tekijä ei ole teologi, vaan tunnettu filosofinen kirjailija Ruotsissa. Vaikka hänenkin mielestään historialliset todistuskappaleet – evankeliumeja lukuunottamatta – ovat niukat, ei silti ole mitään pätevää syytä epäillä Jeesuksen historiallisuutta.

Tahdon tässä mainita profaanisen historian todistukset ja suomennan otteet tohtori Ahlbergin mukaan.

Noin v. 100 j. Kr. julkaisi roomalainen historioitsija *Publius Cornelius Tacitus* n. s. Annaalinsa, jossa hän kuvaa Rooman valtakunnan vaiheita keisari Augustuksen kuolemasta (14 j. Kr.) keisari Neron hallituksen loppuun. Annaaleinsa viidennessätoista kirjassa hän kertoo siitä vainosta, joka Rooman palon (64 j. Kr.) jälkeen kohtasi kristityitä. Kuten tiedämme, Neroa itseään epäiltiin palon aiheuttajaksi. Mainittu kohta Tacituksen Annaaleissa kuuluu seuraavasti:

„Torjuakseen epäilyksiä Nero antoi syyttää ja mitä julminmalla tavalla mestautti niitä ilkitöistään yleisesti vihattuja ihmisiä, joita nimitettiin kristiaaneiksi (toisen lukutavan mukaan krestiaaneiksi). Tämän nimen aiheuttajan, Kristuksen, oli Tiberiuksen hallitessa prokuraattori Pontius Pilatus rangaissut kuoleamalla. Mutta turmiollinen taikausko, hetkeksi tukahutettu, puhkesi taas esille, ei ainoastaan Judeassa, jossa oli tämän pahan alkulähde, vaan myös Roomassa, jonne kaikki, mikä herättää häpeän ja kauhun tunnetta, kerääntyy ja kohoaa maineeseen. Sentähden hätyytettiin ensin ne, jotka tunnustivat, mutta sitten näiden ilmiannosta monen monta, joita ei suorastaan julistettu syytäiksi murhapolttoon, mutta tuomittiin ihmiskunnan vihollisina. Kuolemassakin tehtiin heistä pilkkaa, heidät käärittiin eläinmahkoihin ja jätettiin koirille raadeltaviksi, tai heidät ristiinnaulittiin tai käytettiin soihtuina yöllisessä valaistuksessa. Nero oli avannut puutarhansa ja antoi sirkusnäytäntöjä, jolloin hän itse ajuriksi puettuna sekaantui väkijoukkoon. Seurauksena tästä oli, että nämä rikolliset ihmiset, jotka ansaitsivat mitä kovinta rangaistusta, herättivät sääliä.“

Kymmenkunta vuotta myöhemmin toinen historioitsija, *Suetonius*, kirjoitti keisari Klaudiuksesta (41-54 j. Kr.) seuraavaa:

„Kun juutalaiset Krestuksen yllyttäminä alituisesti panivat toimeen levottomuuksia, karkoitti hän heidät Roomasta.“

Flavius Josefus, syntyyään juutalainen, kolmas historioitsija, joka puhuu Kristuksesta, kirjoitti historialliset teoksensa jo ensimmäisen vuosisadan loppupuolella. „Juutalaisissa antikviteeteissään“ hänellä on seuraava kohta, joka koskee Jeesusta:

„Tähän aikaan esiintyi Jeesus, viisas mies, jos nyt edes on sallittu nimittää häntä ihmiseksi. Sillä hän suoritti ihmeellisiä tekoja, oli opettajana niille ihmisille, jotka ilolla liittyivät totuuteen, ja voitti puolelleen monta juutalaista, vieläpä monta pakanaakin. Tämä oli Kristus. Ja vaikka Pilatus meidän etevimpien miestemme ilmiannosta oli

antanut ristiinnaulita hänet, eivät ne, jotka alusta olivat häntä rakastaneet, hylänneet häntä. Hän näyttäytyi nimittäin heille taas elävänä kolmantena päivänä, niinkuin jumalalliset profeetat olivat ennustaneet hänestä tämän ynnä monta muuta ihmeellistä seikkaa. Ja tähän päivään saakka elävät yhä kristityt, niinkuin heitä hänen jälkeensä on nimitetty.“

*

Niin Flavius Josefus meille säilyneissä kristittyjen tekemissä kopioissa. Historian tutkijat pitävät tätä kohtaa kopioijain tekemänä lisäyksenä, siis tekstin väärennyksenä.

Nyt on kuitenkin huomattava – seikka, jota tohtori Ahlberg ei näy tunteneen omaa kirjaansa kirjoittaessaan, – että Flavius Josefuksen juutalaisten sotaa ja Jerusalemin valloitusta kuvaavasta teoksesta on olemassa eräitä slaavilaisia toisintoja, jotka keskiajalla on käännetty venäjäksi. Vasta tällä vuosisadalla on näihin käännetty huomiota ja ruvettu niitä tarkemmin tutkimaan. Kolme oppinutta miestä omisti niille elämänsä harrastuksen, ja viimeinen niistä, professori Robert Eisler, on vastikään julkaissut laajan tutkimuksen tästä „Slaavilaisesta Josefuksesta“ ja tullut siihen hyvin todistettuun loppupäätökseen, että Flavius Josefus kyllä on kirjoittanut kristinuskon synnystä, vaikkei täysin „Antikviteeteista“ tunnetulla tavalla. Slaavilaisten tekstien nojalla professori Eislerin on onnistunut rekonstruoida se teksti, jonka Josefus itse alkuaan kirjoitti omia maanmiehiään varten aramean kielellä ja josta hän roomalaisia varten käännätti kreikaksi ainoastaan pienen otteen, jota sitten taas kristityt kopioitsijat myöhemmin „parantelivat“. Flavius Josefuksen oma alkuteksti kuuluu professori Eislerin mukaan seuraavasti:

„Siihen aikaan esiintyi mies, jos lainkaan on sopivaa nimittää häntä ihmiseksi. Hänen luontonsa ja ulkomuotonsa olivat inhimilliset, mutta hänen esiintymisensä oli enemmän kuin ihmisen: hän suoritti hämmästyttäviä ihmetekoja. Mutta taas, kun ajattelen hänen jokapäiväistä luontoaan, en tahtoisi sanoa häntä enkeliksikään (jumalalliseksi lähettilääksi).

„Ja mitä hän saikaan aikaan toisen tai toisen näkymättömän voiman kautta, sen kaiken hän aikaansai sanalla ja käskyllä. Toiset sanoivat hänestä: Ensimmäinen Lainlaatijamme (Mooses) on noussut kuolleista ja esittänyt paljon parannuksia ja taitoja. Toiset ajattelivat, että hän oli Jumalan lähettämä. Kuitenkin hän monessa kohdin asettui Lakia vastaan, eikä noudattanut sabattia vanhan tavan mukaan.

„Mutta toisaalta hän ei tehnyt mitään häpeällistä; eikä hän (työskennellyt) kättensä avulla, vaan hankki (tai valmisti) kaikki sanalla (? tai Sanan, s. o. „Shemin“ eli voimasanan avulla).

„Ja paljon kansaa häntä seurasi ja kuunteli hänen opetuksistaan. Ja monet sielut innostuivat, olettaen että hänen kauttaan juutalaiset heimot voisivat vapautua roomalaisten käsistä.

„Nytpä oli hänen tapanaan enimmäkseen oleskella Öljymäellä vastapäätä kaupunkia. Ja siellä hän myös jakeli parannuksiaan kansalle. Ja sinne kokoontui hänen kanssaan noin sataviisikymmentä kannattajaa ja paljon muuta kansaa. Mutta kun he näkivät hänen voimansa, että hän sai aikaan sanallaan kaikki mitä hän tahtoi, ja kun he ilmaisivat hänelle haluavansa, että hän astuisi kaupunkiin ja antaisi roomalaisten joukkojen ja Pilatuksen menettää päänsä ja hallitsisi meitä, niin hän ei pilkanut meitä.

„Ja kun sitten asiasta kerrottiin juutalaisille johtajille, kokoontuivat nämä ylipapin luo ja sanoivat: „Me olemme voimattomat ja liian heikot vastustaaksemme roomalaisia. Mutta koska jousi on jännitetty, tahdomme mennä kertomaan Pilatukselle mitä olemme kuulleet, ja siten olemme turvassa; niin että hän ei saa kuulla asiasta toisilta ja meiltä riistetään omaisuutemme ja meidät itse mestataan ja lapsemme hajoitetaan ympäri maailmaa.“ Ja he menivät ja kertoivat Pilatukselle.

„Niin tämä lähetti ja löi maahan monta kansanjoukosta. Ja hän pidätti tuon ihmeidentekijän; ja asetettuaan oikeustutkinnon häntä tutkimaan, hän julisti tuomionsa: hän on rikollinen, vallankumouksellinen, valtaistuimen tavoittelija.

„Ja he (roomalaiset) ristiinnaulitsivat hänet vastoin isiltä perittyä tapaa.“

Slaavilaisella Josefukella on myös seuraava kiintoisa kuvaus Jeesuksen ulkomuodosta:

„Hän oli yksinkertaisen näköinen mies, iältään kypsä, tummaihoisen, lyhytkasvuinen, kolme kynärpäättä korkea, kumaraselkäinen, kasvot pitkät, nenä pitkänlainen, kulmakarvat yhteenkasvaneeet, niin että ne, jotka katsoivat häneen, saattoivat pelästyä, harva tukka, keskeltä jaettu Nazirien tapaan, ja kypsymätön parta.“

*

Täten saanemme pitää historiallisesti todistettuna, että Jeesus Kristus todella on ollut olemassa. Samalla on myös tullut todistetuksi, että hän eli ajanlaskumme alussa eikä sata vuotta aikaisemmin, kuten jotkut ovat otaksuneet. Jeesus Kristus oli toisin sanoen toinen henkilö kuin juutalaisten Talmudissa ja keskiaikaisissa Toldoth Jeshu nimisissä kertomuksissa mainittu Jehoshua ben Pandira, joka eli noin sata vuotta e.Kr. Madame Blavatsky, ehkä yksin Mestari-kirjeenvaihtajakin, jättivät kysymyksen avonaiseksi. He tahtoivat ennen kaikkea painostaa Kristus-prinsiipin, s. o. kosmillisen ja mystillisen Jumalan Pojan, todellisuutta, koska tämä oli kristikunnalta jäänyt vallan unohduksiin.

Mutta nyt kun teologisissakin piireissä on alettu ymmärtää mystillistä Kristusta, s. o. „Kristusta meissä“, kuten Paavali sanoo, nyt on aika tullut, että tarvitsemme historiallista varmuutta Jeesuksenkin henkilöllisyyden suhteen.

*

Viisaat vallat ohjaavat ihmiskunnan kohtaloita, ja iloisin mielin voivat totuuden etsijät kaikkialla vastaanottaa sitä suurta valon juhlaa, jota nimitetään jouluksi ja joka vietetään sen Jumalan kunniaksi, joka ei katso itseään alentavan, että hän syntyy Poikana ihmisen sydämessä.

(Ruusu-Risti 1929 Joulukuu N:o 10, s. 410-416)